

Иван Вазов

В Помпейския музей
(сонет)

„Не бутай тоя съд – каза стражарът, –
разпукнат е... почти полуизгнил...
Чуплив е той, не бива да го барат,
най-малкий удар би го разломил.

Звънлив и як излял го бе грънчарът;
той благовонни миризми е крил,
той сладък дъх е пръскал из олтарът,
палатите е с аромат пълнил.

Но лава огнена бухна – обля го!
Не го строши съвсем, но що? Пукна го.
Не бутай тоя съд, далеко стой!“

Тогаз турих ръка до сърце близко
и, мрачен, дълго се повтарях низко:
„Не бутай тоя съд, разбит е той!“

Хотел „Диомед“

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4698>]